

fra deres Side gaa ind paa disse 3 Spørgsmaal. Det ærede Medlem sagde det saa høit, at det ikke vil kunne være unngaet ærede Medlemmers Opmærksomhed, og jeg tror ogsaa, han sagde det med den Mening, at det skulde høres. Jeg tager derfor hans Bemærkning op og skal senere komme til at svare det ærede Medlem paa en saadan Maade, at det maaste kan være tilstrækkeligt for ham. Jeg holder mig fuldstændig til den samme Opfattelse, som var den gjældende i 1875. Forøvrigt synes det at være noget besynderligt, at ærede Herrer stille sig saaledes, som jeg nu maaskee, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds stiller sig. Jeg kan nemlig ikke forstaa ham anderledes, end at han i og for sig for Realitetens Skyld meget vel kan være villig til at gaa ind paa Afgjørelsen af disse 3 Spørgsmaal, saaledes som jeg for mit Vedkommende ønsker det, saa snart han blot kan blive af med Regjeringen. (Berg: Det har jeg aldrig sagt et Ord om!) Ja, hvad er saa Meningen med at tilkaste mig det Tilraab, om vi saa ville sælge Regjeringen? (Afbrydelse).

Anden Viceformand (Høgshro): Jeg maa bede om ikke at forstyrre Taleren!

Dinesen: I 1875, da der var forskellige Spørgsmaal omstridte, og da man indgik paa den saakaldte Overenskomst, blev der navnlig af mig i det Foredrag, hvoraf det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds oplæste et lille Brudstykke, gjort temmelig nøie Rede for, hvorfor vi havde stillet os, som vi gjorde. Om vi nu havde Ret i vor Opfattelse dengang, skal jeg ikke indlade mig paa at sige Noget om, men vist er det, det blev opfattet saaledes af mig og Andre, der stode paa samme Side som jeg, at der fra den daværende Regjeringens Side under visse Omstændigheder tilsigtedes det One eller Andet af to Ting, som vi ansaa for høist uheldige under de foreliggende Omstændigheder. Det One var en provisorisk Finantslov, det Andet var en Oplosning af Folkethinget. Det forekom os, at, naar vi dengang kunde naae at faae Spørgsmaalene løste, saaledes som vi ønskede, var det ikke nødvendigt at udsætte sig for dette, men der var ogsaa andre Ting, som vare afgjørende for, at vi gik til at stille os, som vi gjorde. Jeg ser her straaes over for mig det ærede Medlem for Ribe (V. Holm). Han vil kunne tilligemed mig erindre, hvad der dengang passerede. Han vil kunne erindre, hvorledes man stredes om, hvorvidt Tillæget til Lønningerne skulde opføres paa Finantsloven eller ikke. Man vil maaste erindre, at den daværende Regjering sammen med det

Parti, som støttede den, kæmpede for, at Spørgsmaalet om Tillæg til Embedslønningerne skulde afgjøres udenfor Finantsloven, og at vi, der staa paa den Side, hvorpaa jeg staa og dengang stod, støttede den daværende Regjering i at opnaa dette og vedblev dermed. Men saa kom der et Tidspunkt, hvor det kom til vor Kundskab, at der fra Regjeringens Side, uden at de, med hvem den arbejdede sammen, vidste Noget derom, gjordes Bevægelser i Retning af at afgjøre Spørgsmaalet paa Finantsloven. (Afbrydelse af Berg). Ja, jeg haaber, at man vil indrømme mig det Samme, som de Herrer have forlangt, naar de paa deres Side troede sig svigtede. Vi have set, hvorledes det er gaaet med de Herrer, som staa paa Flertallets Side, i det Dieblik, den ene eller den anden Part af dem troede sig svigtet, hvorledes de saa have opfattet dette og taget Stilling derefter. Jeg haaber, man vil indrømme os Andre Ret til at have Tilbøielighed til noget Lignende. Der var endnu et andet Spørgsmaal, der, som jeg dengang udtalte i det Foredrag, hvoraf det ærede Medlem læste op, ogsaa var af meget væsentlig afgjørende Betydning for os med Hensyn til den Stilling, vi indtog. Det var Spørgsmaalet om Forsvartsagen. Vi havde nemlig den Forestilling, at den daværende Regjering ikke satte tilstrækkelig Kraft paa at fremme denne efter vor Opfattelse vigtige Sag, og det fremgaar aldeles tydelig ogsaa af det Foredrag, jeg her stadig holder mig til, at man dengang fra Flertallets Side havde vaakt den Forestilling hos os, der vare Mindretallet her i Thinget, at man nu havde til Hensigt at gjøre noget Alvorligt i denne Sag. Det er muligt, at vi gjorde Uret i at nære denne gode Tro til det daværende Flertal, som væsentlig falder sammen med Flertallet i dette Dieblik. Jeg siger, det er muligt, at vi gjorde Uret i at have denne gode Tro til de Herrer. I hvert Fald synes det, der er passeret i den følgende Tid, at tyde paa, at vi havde Uret; men saameget er vist, og jeg udtalte det i Folkethingstidenden for 1875, Sp. 6162, at vi havde den Formening, og det var, tør jeg sige for mit Vedkommende, en afgjørende Grund til at stille mig saaledes. Jeg faae ikke, at denne Sag blev tilstrækkelig støttet fra Ministeriets Side, og jeg haabede, at Flertallet skulde indtage en anden og isølge min Anskuelse mere imødekommende Stilling til denne Sag i Fremtiden. Man havde vaakt den Forestilling hos os netop derved, at man det Aar gik ind paa at give den første Bevilling til Pandserkibet. Man gik netop dengang ligeledes ind paa at give den første Bevilling, ikke til Anskaffelse af de sidste store 14 Tommers Kanoner til Søforterne, men